

חולין נג

עניין: דרוסה על פי תורת החסידות

סוד ישרים

פורים יום אות ח'

בתיב (נמדדנר כד) "ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד" ביאר בזה אומור הגה"ק זצ"ל"ה "ראשית גוים עמלק" היינו, שהקטרוג מעמלק מתיצב נגד האדם תכף בהתחלה, כל עוד שאין עדיין על האדם אלא תרעומת. ורמזו זאת בגמרא (חולין נג) 'נקטינן אין דרוסה לכלב' היינו, שאין כוחו חזק כמו שאר האומות, כי קטרוגם של שאר האומות הוא רק במקום שבאים בטענה חזקה, לאחר שיצא החטא ח"ו לפועל. אבל עמלק, הוא מעורר ראשית הסתה לחטא בלב האדם, ובעוד שלא הוציא אותו האדם מכח אל הפועל, שאין עדיין על האדם טענה מפורשת רק תרעומת שלבו אינו זך ונקי, אז מתחילה קליפת עמלק, שנקרא כלב, לנבוח בקטרוגו. וביאור הענין, כי בכל חטא יש ג' הסתות, ונקראים דכר ונוקבא ודכר, היינו, כי ראשית ההסתה היא כדאיתא בגמרא (נבב במל"ט טו) 'יורד ומתעה ועולה ומרגיד' ואז הוא החטא בבחינת דכר, כי הסתה הזאת היא בעומק הלב מאוד בהסתר, ואין האדם מרגיש בה עדיין, ואז אין על האדם עדיין שום טענה, כי אם תרעומת שלבו אינו נקי. ועל זה מתיצב הקטרוג של עמלק, הנקרא דכר שבקליפה, לקטרג וזהו "ראשית גוים עמלק". והסתה שניה היא כשמתחיל החטא לצאת מכח אל הפועל ח"ו, והאדם מרגיש טעם בחטא, כדכתיב (משלי ה) "וחלק משמן חיכה", וזה הוא בחינת נוקבא, אזי מתעורר עליו הקטרוג מכל האומות, כי כבר יש עליו טענה חזקה. וההסתה השלישית שהיא עוד הפעם בבחינת דכר, היא בגמר, כאשר נמשך ונפסק מהחטא כל הטעם, ואז עומד החטא בעצמו לקבלו כגבור תקיף לעונשו, כדאיתא בזהר הקדוש

סוד ישרים

שמחת תורה אות ד'

(מי השלוח ח"ג פרשת קרח ד"ה וילנו). וביום הסתלקותו שנגמר אז אצלו כל תכלית שלימותו, מסר בטובת עינו זאת השלימות לישראל, ונקבע אז בקרב כלל ישראל כל אור קדושתו לעולמי עד. וכמו שביאר בזה אומור הגה"ק זצ"ל"ה (צ"ת יעקב שמואל פרשת יתרו אות ע"ה, קלד) שיכולים להוכיח זאת הקביעות בקל וחומר מההיפך, שאמרו חז"ל (חולין נג) 'בהדי דשליף שדי זיהריה', הרי שעיקר פעולת ההיפך הוא דוקא בגמר תכליתה, וכל שכן במידה טובה שהיא מרובה שפועלת בגמר תכליתה לעולמי עד. לזה מסר משה רבינו בשעת הסתלקותו לפני מותו כל אורו שיהיה בקביעות בלבב ישראל, ועל זה נאמר (ישעיה סג) "מוליך לימין משה זרוע תפארתו", וכמבואר בזהר הקדוש (וילן רפג) שכל זמן שהיה משה רבינו ע"ה קיים היה הוא המכניס את האור לתוך לבות ישראל, שאחר שקיבל האור התורה מפי הקב"ה אזי היה הוא המרחיב את קדושת האור בגודל התפשטות, עד שהכניסו ללבות ישראל כפי מידתו. אכן אחר הסתלקותו, נשלמה קדושתו ונקבעו זרועותיו בשורש נפשות ישראל. (צ"ת יעקב הכולל פרשת וילן ד"ה וילן [ג]). וזהו "מוליך לימין משה זרוע תפארתו". כמבואר במקומו (נכמז"ס פ' וילן) שכל ישראל נעשה זרועים לאורו של משה רבנו ע"ה.

(סוד ישרים שמחת תורה אות ד)

אמרי אמת יתרו תר"צ

ללמד ומלמד רוצה ללמוד, זהו רעוא דרעוין, איתא בשפת אמת נשם אאזז"ל על מה שאיתא נרש"י בפסוק צמסוך היוכל המה יעלו צהר כשימשוך היוכל קול ארוך הוא סימן סילוק שכינה, דקול ארוך הוא כענין קשה עלי פרידתכס, איתא דצמסוך היוכל נמשך קרוב לשנה, כשהקדושה הולכת צפוף השצת הרי זה גם כן כענין קשה עלי פרידתכס ומהאי טעמא קוף השצת הוא זמן רעוא דרעוין ועל ידי זה יכולים להאחו בקדושה, כתיב וכל העם רואים את הקולות ואיתא אותן קולות דקודם מתן תורה הוו היינו שנאחו צקולות הקודמים, אלא אלישע כתיב שציקש ויהי נא פי שנים צרוחק אלי וכתיב אס תראה אותי לוקח מאתך יהי לך כן, זהו רעוא דרעוין, פנים צפנים, איתא בגמרא חולין לענין דרוסה דצהדי דשליף שדי זיהריה, ולהיפך צמדה טונה הוא גם כן כך וכאשר נאחזין בקדושה לפני שהיא הולכת יש לקדושה קיום.

אמרי אמת אחרי תרצ"ב

איתא חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כ"ג ומקדש צו ציוס, אפילו כשהיה משנה מצדו לצן לצגדי זהצ היה ג"כ כריך טבילה, צגדי הכהונה הכניסו כח קדושה צכה"ג, כי צכל עת יהיו צגדין לצנים, צפשיטת צגדי הלצן צאה עוד יותר קדושה כענין שא"י צהדי דשליף שדי זיהריה, אח"כ כשלצש

מי השילוח ח"א פרשת וילך

לא אוכל עוד לצאת ולבא. היינו כי ביום הזה נשלם מרע"ה בשלימות האמיתי והש"י חתם שמו עליו, והנה כל זמן שלא נשלם האדם יוכל עוד להשיג ולהגיע למעלות, אך יוכל ג"כ ח"ו לאבד מה שהשיג מקודם, אבל אחר שנשלם לא יוכל עוד לאבד מה שהשיג מקודם, וג"כ לא יוכל עוד להשיג יותר, וזה שאמר מרע"ה לא אוכל עוד לצאת ולבא, לצאת היינו שהוא נשלם והש"י חתם שמו על מעשיו שלא יוכל לאבד מה שהשיג, ולבא היינו שלא יוכל להשיג עוד ג"כ.

WHATSAPP

EMAIL

PODCAS